

ning om det internationale økonomiske samarbejde med u-landene. Også nogle af disse lande omtalte 1 pct.-målsætningen.

Udenrigsminister *Harthing* fremhævede, at medens det primære ansvar for at fremme økonomisk udvikling påhvilede udviklingslandene selv, måtte den industrialiserede verden yde fuld støtte til en international strategi for udvikling. Under planlægningen af det 2. udviklingsår burde man ikke sætte tempoet ned, når det gælder de bestræbelser, der allerede udfoldes, især med hensyn til generelle taldpræferencer til fordel for u-landene. Sammen med de øvrige nordiske lande tog Danmark aktivt del i OECD's overvejelser om skabelse af et sådant system.

### 9. Det sydlige Afrika.

Debatten bekræftede til overflod medlemskabets praktisk talt enstemmige afstandtagen fra Sydafrikas apartheid politik og fra videreførelsen af de resterende koloniregimer i det sydlige Afrika. De afrikanske lande tillagde ofte navnlig de store vestlige magter et medansvar for race og kolonipolitikens opretholdelse på grund af deres forbindelser med regimerne i det sydlige Afrika. Storbritannien, Forbundsrepublikken Tyskland og USA blev i denne forbindelse fremhævet ved navns nævnelser, ligesom der blev rettet kritik mod Portugals allierede i NATO for meddelagtighed i Portugals kolonipolitik. Nogle afrikanske lande fremhævede, at sanktionerne mod Sydrhodesia var slået fejl og krævede disse sanktioner udvidet til at omfatte hele det sydlige Afrika samt andre og skrappe midler taget i brug. Fra flere sider blev der givet udtryk for de afrikanske befrielsesbevægelser stigende betydning. I det store og hele var de afro-asiatiske indlæg holdt på det almindelige plan og måtte give indtryk af et vist dilemma. Til belysning heraf kan det nævnes, at et vestafrikansk land beklagede, at retorik og følelser havde fortrin frem for realisme i FN's kolonidebatter, og at der derfor burde oprettes et nyt maskineri under generalsekretæren eller sikkerhedsrådet, som ville muliggøre seriøse forhandlinger mellem repræsentanter for kolonimagterne og frihedsbevægelserne med henblik på at fremme udviklingen mod uafhængighed

under opretholdelse af forbindelser præget af venskabeligt samarbejde, således som det var sket i de fleste tidligere britiske og franske kolonier. Samme land forlangte imidlertid også, at stormagterne skulle leve op til deres ansvar over for menneskeheden og samarbejde med OAU med henblik på at påtvinge regeringerne i Portugal, Sydrhodesia og Sydafrika det internationale samfunds moralske principper og regler.

Camerouns præsident forelagde *OAU's manifest* af september 1969 om det sydlige Afrika — også kaldet Lusaka-manifestet. (bilag 21) Dette går i korthed ud på, at hvis regimerne i det sydlige Afrika ville vedkende sig racelighedens og kolonifrigørelsens principper, ville uoverensstemmelser med hensyn til tempoet for deres virkeliggørelse være åbne for forhandling, og de afrikanske stater ville da opfordre modstandsbevægelserne til at benytte fredelige midler. Så længe fredelige fremskridt er udelukket, må de afrikanske stater imidlertid støtte kampen mod undertrykkerne i det sydlige Afrika. En gennemgang af de enkelte områder i manifestet må forstås således, at problemerne vis-a-vis Portugals kolonier anses for de relativt mindst alvorlige, en fornemmelse som også flere afrikanske indlæg i generaldebattens løb efterlod.

Udenrigsminister *Michael Stewart* fremhævede Storbritanniens indsats i forbindelse med sanktionerne mod Sydrhodesia og afviste krav om magtanvendelse og om en økonomisk konfrontation med andre områder i det sydlige Afrika. Indgriben med magt ville føre til uoverskuelige og frygtelige konsekvenser uden sikkerhed for, at resultatet ville blive opnået hurtigere eller blive politisk mere tilfredsstillende.

Udenrigsminister *Harthing* udtalte, at Danmarks stilling til den sydafrikanske regerings apartheid-politik og denne regerings holdning til det tidligere mandatområde Namibia er uforandret, og det samme gælder Danmarks stilling til det ulovlige regime i Salisbury og til Portugals kolonipolitik. Apartheid-politikken gav anledning til dyb bekymring, ikke alene på grund af de politiske farer, den rummer, men også på grund af det fundamentale menneskelige problem, den skaber. Danmark står urokkeligt fast på, at koloniproblemerne skal løses på grundlag af nøje anvendelse af selvbestem-